

Vampyrene

Av Gjertine M. Gjernes

«Nå blir det virkelig krise», tenkte jeg. Dette var ikke sånn jeg hadde planlagt dagen, absolutt ikke sånn. Sirenene hylte så høyt at jeg nesten ikke kunne høre mine egne tanker, og det var løpende barn overalt. Jeg var den eneste som sto i ro. En av jentene jeg hadde sett tidligere løp skrikende forbi meg, og det var så vidt jeg fikk tak i henne. Jeg grep tak i det blå-fargede håret og stoppet henne. Jenta skrek til og det var så vidt jeg ikke løftet henne etter håret, så kort og lett var hun. Jenta skrek og prøvde å rive til seg håret, men hun var ikke sterk nok til å unnslippe det faste grepet mitt. Jeg sto og stirret henne inn i øynene et par sekunder, før jeg flyttet grepet over til det lille hodet, som ikke kunne inneholde mer enn to gram hjerne.

« Nei!», skrek hun, og tårene silte ned over kinnene hennes. Men det var for sent, hun, hun, den ene, hadde gjennomskuet meg. Hun kunne ikke få leve, det var for farlig. De fleste ville selvfølgelig tro at hun var gal, men hva hvis det var noen som trodde henne? Jeg klemte til og hodet hennes eksploderte. Barna som hadde løpt rundt og forbi meg, stoppet, og stirret, bare stirret, stirret på de blodige restene av henne. En bit av hjernen hennes hadde satt seg fast på den militær-grønne bukse mi. Jeg knipset den vekk, slapp liket og begynte sakte å spasere mot den store, grønne døra ingen menneskelige hadde åpnet på århundrer, helt siden borgen ble omgjort til en skole.

Jeg lukket fort døra etter meg. Jeg kunne høre hylene utenfor, og de skar i de umenneskelig sensitive ørene mine. Det var som å stå ved siden av et tre som ble hogd ned. Smerteskrigene og redselen som fylte hele skogen. Og den utrettelige jamringen fra alle andre levende planter, som jeg kunne høre på mange miles avstand, og allikevel evnet ikke mennesker å høre det. Jeg snudde meg mot Dakota, min herre mester stirret misfornøyd på meg. Blikket mitt fikk meg ned på kne, og jeg så ned i bakken.

« Sharon... eller skulle jeg si Mikra, du har skuffet meg... igjen, jeg vet ikke om jeg kan tåle alle diss skuffelsene...», sa han

« Mester! Jeg kan forklare-», begynte jeg

« Nei! Jeg er lei av forklaringene dine, du har skuffet meg for siste gang!», brølte han og sparket meg i ansiktet med full kraft. Selv om han er nokså svak, eier han fortsatt våre overnaturlige evner, jeg kjente at nesen brakk, smertene var ekstreme.

« Kom deg ut! Jeg vil ikke se deg mer!», ropte han og slo til meg med sølvstangen han alltid hadd meg seg.

Jeg løp ut i gangen, holdt meg for nesen som blødde uten stans, og så på mitt verk med nye øyne, lemlestedede små kroppar lå spredt utover gulvet, barn som ikke hadde fortjent en sånn skjebne. De få ungene som enda var der løp skrikende sin vei da de så meg. Jeg visste hva jeg måtte gjøre, jeg hadde drept hensynsløst hele dagen, uten tanke eller følelse for andre. Jeg hadde gjort det jeg hadde lovet meg selv å aldri gjøre, jeg hadde misbrukt styrken min, misbrukt talentet mitt for å glemme alt unntatt det jeg holdt på med, misbrukt smidigheten min og evnen til å kunne snike meg inn på folk helt uoppdaget. Det blonde håret var tilsølt med blod, det var også den lilla gensereren og

buksa, jeg lignet ikke på det uskyldige vesenet jeg skulle spille, hadde latt fristelsen og hatet ta overhånd. Hånden min beveget jeg sakte over ansiktet, jeg tenkte meg om. Egentlig var det deres feil, hadde de bare ikke vært så naive, så dumme, hadde de bare visst hva jeg kunne gjøre, om de bare terget meg nok. De visste det nok, ja, de hadde visst det hele tiden, ja, sånn måtte det være. Jeg fortsatte med selv-løgnene, helt til jeg kom til å se en spesielt maltraktert kropp. Det gikk ikke an å se hvem eller hva det var, den bare hang der, hang etter huden på en av de skarpeste knaggene. Jeg kunne ikke huske det, men visste det var meg, kunne knapt huske noe, akkurat som du ikke kan huske hver bit av en sjokolade. Blikket mitt fór over hele kroppen, så alle de grusomme detaljene. Jeg hadde likt å gjøre det, gjøre den forferdelige ugjerningen, det var **min** feil. Et par skritt til nå, så var jeg ute, ute av marerittet, ute av det helvete jeg hadde laget med mine egne hender. Men akkurat da slo det meg, jeg kom på noe jeg ikke hadde tenkt på, på lenge. Sirenene, både politiet, brannvesenet og sykebiler var her, de ville se meg hvis jeg kom ut, ville undersøke meg. De måtte ikke få undersøke meg, de ville finne ut hva jeg var, de ville prøve å presse meg til å fortelle hvor vi holdt til, de ville dissekere meg, forstå hva vi livnærte oss på, ville utrydde oss. Jeg sprang over mot bakdøren, rev den opp og hoppet ut. "Men hva hvis de fanger Dakota", sa en liten stemme i hodet mitt, men jeg ville ikke høre, ville ikke tenke på ham, og i hvert fall ikke redde ham, men jeg var nødt til å redde arten vår. Dakota var ussel, ville fortelle alt om oss bare de viste ham en sprøyte. Så jeg sprang inn igjen, raste mot den enorme døra og rev den opp, men det var ingen der. Jeg løp ned gangen men bråstoppet ved synet som møtte meg, to politimenn gikk på hver sin side av Dakota. Jeg visste hva som måtte gjøres. Neglene vokste seg ut til sine ekte svarte klør, tennene fikk sin opprinnelige knivskarpe form, håret mørknet og bøyde seg opp til en (etter min mening, siden jeg aldri har vært fornøyd med utseendet mitt) stor, idiotisk, krøll. Forvandlingen var selvfølgelig, som alt annet i denne verden, veldig smertefull, og jeg lagde små kvelnings lyder. Politiet snurret rundt, og synet som møtte dem var ikke vakkert. Huden min bleknet og ble fullstendig hvit, litt gråaktig faktisk, ørene ble skarpere og øynene fikk en merkelig blå-lilla glød. Min første reaksjon på dem, var å snerre, deretter å ta noen skritt mot dem. Så, i en bevegelse hoppet jeg på politimannen til høyre og rev av ham hodet uten store vanskeligheter. Politimannen til venstre, hentet opp pistolen, og ristet på hodet så knuten løsnet, og det visste seg å være en kvinne, med langt rødbrunt hår. Jeg brydde meg lite om det, og hoppet mot henne. Dakota sto bare å så på med en kjedet mine. Kvinnen skjøt vilt mot meg, men jeg unngikk lett alle kulene, og landet rett på henne. Jeg tok godt tak i nakken hennes, knakk den og reiste meg før jeg gikk bort til Dakota. Han stirret rasende på meg og inntok sin egentlige form også. Ørene spisset seg og ble veldig, veldig, lange, tennene ble litt skarpere, neglene ble til noen små klør, huden bleknet kraftig og øynene fikk et gul-aktig skjær. Han trampet bort til meg, tok tak i den blodige genseren min og presset den store ørnenesa si mot min.

«Idiot! Jeg ba deg forsvinne! Vet du hva du har gjort?!», skrek han
«J- jeg reddet arten vår fra å bli oppdaget», stotret jeg
«NEI! DU HAR GJORT DET MOTSATTE, DE VAR UTKLEDD POLITI, DIN IDIOT!»
«M- men de sloss med skytere, kunne ikke forsvare seg...!» prøvde jeg
«Noe du må lære er at noen av oss er laget for slakt, som deg, mens andre er laget for kamuflasje og den slags, vi er ikke alle like, hvis alle hadde vært som deg ville vi aldri kunne holdt vår eksistens skjult, verden ville vært helt... BAJAS!» Hvisket han med sammenbitte tenner, antakeligvis for å stoppe seg selv fra å rive meg i filler.

«Beklager...» sa jeg og så ned i bakken

«Nå ja, jeg visste du ville gjøre dette, derfor har jeg allerede laget til en plan B, selv om det er høyst unødvendig at jeg var nødt til å gjøre det!» snerret han lavt og slengte meg i veggen.

Han begynte å gå raskt over mot bakdøren, og jeg subbet etter. Han rev opp døren, dyttet meg ut og hoppet deretter ut selv, så tvang han meg til å se ned fra rekkverket. Jeg svelget og så ned på hæren av vampyrer som sto der nede. Noen hadde våpen, andre ikke, utrolig at jeg ikke hadde sett dette sist gang jeg var her. Men jeg la merke til noe jeg aldri hadde lagt merke til før, vampyrer med forskjellig utseende og utrustning, sto på forskjellige steder, med sine grupper og gjorde sine spesielle ting, hadde forskjellige jobber, Dakota hadde rett.

«I dag skal vi beseire mennesket en gang for alle!» ropte Dakota

Det hørtes skrik, rop, plystring, klapping og huing, i ren kampånd, alle som en klare til å utrydde hvert eneste menneske i verden, rike som fattige.

«Og deg, Mikra, har jeg en spesiell jobb til» sa han og gliste ondt

«N- nei, mester ikke meg» stotret jeg

«Joda» sa han og pekte ned trappen

Jeg gikk sakte ned trappen, som virket alt for kort. Jeg ble møtt av en brølende mengde, alle hadde hørt om mine ugjerninger, de klappet meg på den såre skulderen, gav meg tommelen opp og fortalte meg hvor fantastisk jeg var, denne dagen hadde de ventet på i århundrer. Jeg gikk bare trist bort til den enorme, skallete mannen, som gave meg svarte klær, som jeg gikk inn i det lille rommet han sto ved siden av og skiftet til. Deretter gikk jeg ut, satte meg på den enorme boldruggen de hadde gjort klar til meg. Den brølte da jeg satte meg opp på den, og tok tak i en av de fiolette piggene den hadde langs halsen. Alle huiet igjen og hoppet opp på sine udyr, eller gjorde seg klar til å løpe. Jeg trakk pusten og ventet noen sekunder før jeg sparket i siden på monstret, og den løp framover, mot lukten av blod.

Menneskene løp overalt i fullstendig kaos. Jeg svingte sverdet jeg holdt og brølte for full hals. Ingen hadde opplevd verre side andre verdenskrig. Bare at vi slaktet mye verre og fortere enn de hadde gjort da, pluss at vi ikke bare angrep én type mennesker, vi angrep alle, ingen var trygge, og historikere over hele verden skriblet det ned, selv om de nok etter hvert begynte å skjønne hvor liten sannsynlighet det var for at noen, noen gang kom til å lese det, unntatt vampyrer, noe de jo selvfølgelig ikke ville. De var fortapte, alle sammen, fordi ikke bare vampyrene i Skandinavia angrep, men vampyrer over hele verden, fra Kina til Nordpolen og videre over hele kloden.

Til slutt var det bare noen få ensomme familier som gjemte seg under bakken i Finnmark, vi hadde lett overalt uten å finne dem, men vi visste at de var der. Ikke spør hvordan, jeg er ikke stolt av det (som visse andre)...sukk... vi torturerte det ut av noen mennesker...., det var forferdelig, skrikene, og allikevel nøt jeg det på en måte.

En natt da jeg lå og hvilte meg i et av menneskenes hus, kom det noe over meg. Jeg begynte å snakke med meg selv, som Gollum, han i Ringenes Herre, vet du.

«Vi burde ikke gjøre det» sa jeg helt plutselig
«Jo, det er helt naturlig, og bra, nå er det vampyrene som styrer» svarte jeg
«Nei, det er rart og unaturlig, og vi burde fortelle de andre om det du vet» sa jeg tilbake til meg selv
«ER DU GÆÆRN?!» ropte jeg «du vet hva de ville gjort hvis de visste... visste **det**» hvisket jeg
«Ja, og det hadde vært en passende straff for oss» sa den andre meg
«Jeg trodde du **ville** at menneskene skulle leve» svarte jeg
«Jo, jeg vil det, men jeg vil ikke at vi skal være innblandet»
«Bra, for jeg klarer ikke å være innblandet i å utrydde en art, det er derfor jeg har spart de siste»
«Nei, vi villeder dem, det er ikke bra. Vi burde være lojale mot vår egen art»
«FØRST SÅ VIL DU REDDE MENNSKENE, OG SÅ VIL DU HJELPE VAMPYRENE, BESTEM DEG!»
«Bare gå og fortell dem hvor menneskene er»

Jeg sukket, reiste meg og gikk bort til Arty, som hadde ventet på min ordre, jeg klappet ham forsiktig på skulderen.

«Gå ned i kjelleren, åpne luken i gulvet som jeg har gitt forbud mot å røre, og... gjør det du må gjøre», sa jeg og gikk

Jeg hadde akkurat utryddet hele menneskeheten.